

Libertate pentru toți

de Neville

[Titlu original: „Freedom for All”, 1966]

CUPRINS

CUVÂNT-ÎNAINTE, p. 3

Capitolul 1 – UNICITATEA LUI DUMNEZEU, p. 4

Capitolul 2 – NUMELE LUI DUMNEZEU, p. 7

Capitolul 3 – LEGEA CREAȚIEI, p. 9

Capitolul 4 – SECRETUL TRĂIRII LĂUNTRICE, p. 11

Capitolul 5 – SABATUL, p. 15

Capitolul 6 – TĂMĂDUIREA, p. 18

Capitolul 7 – DORINȚA, CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU, p. 20

Capitolul 8 – CREDINȚA, p. 23

Capitolul 9 – BUNAVESTIRE, p. 25

Opinia publică nu mai are răbdare cu încă o teorie care nu funcționează practic. Astăzi, probabil mai mult decât oricând până acum, **omul cere dovezi** ale adevărului chiar și celui mai de preț ideal al său. Pentru satisfacția supremă, el trebuie să afle un principiu care să-i devină mod de viață, un principiu pe care-l poate experimenta din plin.

Consider că am descoperit exact un asemenea principiu în cea mai strălucită dintre toate scrierile sacre, Biblia. Trecută prin filtrul propriei mele iluminări mistice, această carte dezvăluie adevărul **ascuns** înăuntrul poveștilor atât din Noul cât și din Vechiul Testament.

Pe scurt, cartea afirmă că una și singura realitate este conștiința; conștiința este cauza și manifestarea este efectul. Atrage constant atenția cititorului asupra acestui fapt, pentru ca cititorul să rămână constant la esența lucrurilor.

Așezând temelia potrivit căreia o schimbare în conștiință este esențială pentru a produce orice schimbare de expresie, această carte arată cititorului o serie de modalități pentru a produce o astfel de schimbare în conștiință.

Acesta este un principiu practic și constructiv, care funcționează. Revelația pe care o conține, odată aplicată, te va face liber.

Capitolul 1

UNICITATEA LUI DUMNEZEU

Ascultă, oh, Israel: Domnul Dumnezeuul nostru e Unul Dumnezeu.

Ascultă, oh, Israel:

Ascultă, oh, om făcut din chiar esență de Dumnezeu:

Tu și Dumnezeu sunteți una și de nedespărțit!

Om, lume și toate cele din ea sunt stări schimbătoare
ale Celui neschimbător, Dumnezeu.

Tu ești Acesta;

tu ești Dumnezeu preschimbat în om.

Tot ce crezi că e Dumnezeu, ești tu;

dar nu vei cunoaște asta

până ce nu vei înceta să mai ceri din afară,

ci vei recunoaște că Cel de din afară ești însuși tu.

Domn și om,

duh și țărână,

cel fără de chip și cel cu chip,

creator și creație,

cauză și efect,

Tatăl tău și cu tine una sunteți.

Aceasta, cea în care toate stările schimbătoare trăiesc și trec

și-și au ființa,

este EU SUNT-ul tău,

conștiența ta neschimbătoare.

Conștiența neschimbătoare este Dumnezeu, una și singura realitate. Prin conștiență neschimbătoare se înțelege un simț al conștiinței [*de a fi*]; **un simț al cunoașterii că EU SUNT, separat de cel al cunoașterii CINE SUNT EU**; conștiința de a fi, despărțită de ceea ce sunt conștient a fi.

EU SUNT conștient de a fi om, dar **nu trebuie să fiu om pentru a fi conștient că exist**. Înainte de a deveni conștient că sunt cineva, EU, conștiința neschimbătoare, eram conștient că exist, iar această conștiință nu depinde de a fi cineva anume. **EU SUNT de-sine-stătător, conștiență neschimbătoare**; am devenit conștient a fi cineva; și voi deveni conștient a fi altcineva decât cel de care sunt acum conștient a fi; dar EU SUNT veșnic conștient de a fi, indiferent că sunt fără de formă și neschimbător, sau sunt formă schimbătoare.

Ca stare schimbătoare, EU (omul), aş putea uita cine sunt, sau unde sunt, dar nu pot uita că SUNT. Această cunoaştere că EU SUNT, această conştiinţă de a fi, este singura realitate.

Această conştiinţă neschimbătoare, EU SUNT-ul, este acea realitate atotcunoscătoare în care toate stările schimbătoare – concepţii despre mine însumi – se nasc şi se sfârşesc, dar care veşnic rămâne fiinţa cunoscătoare necunoscută atunci când tot cunoscutul se stinge.

Tot ce m-am crezut vreodată a fi, tot ceea ce mă cred acum a fi şi tot ceea ce voi fi vreodată sunt numai încercări de a mă cunoaşte pe mine însumi – realitatea necunoscută, nedefinită.

Această cunoaştere necunoscută, sau conştiinţă neschimbătoare, este adevărata mea fiinţă, una şi singura realitate. **EU SUNT realitatea neschimbătoare schimbată în felul în care mă cred a fi. EU SUNT cel care crede, limitat de credinţele mele, cel care cunoaşte, definit prin cunoaştere.**

Lumea este **conştiinţa mea schimbătoare concretizată**. Ceea ce simt şi cred a fi adevărat despre mine este acum proiectat în spaţiu drept lume a mea. Lumea – **sinele meu oglindit** – poartă mereu mărturie a stării de conştiinţă în care trăiesc.

Nu există noroc sau accident pe care să le invoc drept cauze pentru ceea ce mi se întâmplă mie sau mediului în care mă aflu acum. Nici soarta predestinată nu este autorul fericirilor ori nenorocirilor mele. Inocenţa şi vina sunt simple cuvinte fără de înţeles pentru legea conştiinţei, ele numai reflectă starea de conştiinţă în sine.

Conştiinţa vinii cheamă după sine condamnare. Conştiinţa lipsei produce sărăcie. Omul concretizează perpetuu starea de conştiinţă pe care o acceptă, dar s-a zăpăcit, într-un fel sau altul, în **interpretarea legii cauzei şi efectului**. El a uitat că **starea lui interioară este cauza manifestării exterioare** – „**Precum înăuntru, aşa şi afară**” [*„Correspondenţă”, al doilea dintre Cele Şapte Principii ale lui Hermes Trismegistul*] – şi în uitarea sa, crede că un Dumnezeu din afară are motivele lui ciudate pentru a-i face una şi alta, motivele fiind dincolo de înţelegerea bietului om; sau crede că oamenii suferă din cauza greşelilor din trecut, pe care mintea conştiinţei le-o fi uitat poate; sau, din nou, că soarta oarbă e cea care joacă rolul lui Dumnezeu.

Într-o zi, omul va realiza că propria lui EU SUNT-ime este Dumnezeu pe care L-a tot căutat de-a lungul veacurilor şi că propriul său simţ al conştiinţei – conştiinţa lui de a fi – **este una şi singura realitate**.

Cel mai greu de înghiţit lucru pentru om este acesta: **că EU SUNT-imea din el însuşi este Dumnezeu**. Este adevărata lui fiinţă, sau starea *Tatălui*, singura stare de care poate fi sigur. *Fiul*, concepţia lui despre sine, **este o iluzie**. Omul mereu cunoaşte că ESTE, dar ceea ce este e numai o iluzie creată de el însuşi (*Tatăl*), într-o **încercare de auto-definire**.

Această descoperire revelează că **tot ce L-am crezut pe Dumnezeu a fi EU SUNT**. „**Eu sunt învierea şi viaţa**” [*Ioan 11:25*] este o afirmare de fapt ce-mi vizează conştiinţa, căci **conştiinţa mea învie sau face viu în mod vădit ceea ce sunt eu conştient a fi**.

„**EU SUNT uşa** [*Ioan 10:2, 10:7, 10:9*]... Toţi câţi au venit mai înainte de Mine sunt furi şi tâlhari” [*Ioan 10:8*] îmi prezintă conştiinţa ca fiind una şi singura **întreare în lumea expresiei**; asumându-mi conştiinţa de a fi ceea ce doresc să fiu sau a avea lucrul pe care doresc să-l am este singura cale prin care pot deveni sau avea acel lucru; orice încercare de a exprima această stare dorită altfel decât prin asumarea conştiinţei de a fi sau a avea acel lucru înseamnă a mă lăsa tâlhărit de bucuria expresiei şi posesiei. „**EU SUNT începutul şi sfârşitul**” [*Apocalipsa 1:8, 22:13*] îmi dezvăluie conştiinţa drept cauză a naşterii şi morţii oricăror expresii. „**EU SUNT m-a trimis**” [*Ieşirea 3:14*] îmi revelează conştiinţa ca fiind Domnul care mă trimite în lume după **chipul şi asemănarea a ceea ce sunt conştient a fi, pentru a trăi într-o lume compusă din toate cele de care sunt conştient**.

„**EU SUNT Domnul și nimeni altul! Afară de Mine nu este Dumnezeu**” [Isaia 45:5] îmi declară conștiința a fi unul și singurul Domn, iar în afară de conștiința mea nu este Dumnezeu. „**Stai neclintit și cunoaște că EU SUNT Dumnezeu** [înălța-Mă-voi pe pământ”, Psalm 45/46:10] înseamnă că ar trebui să-mi liniștesc mintea și să cunosc astfel că propria mea conștiință este Dumnezeu. „**Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert**” [Ieșirea 20:7], „**Eu sunt Domnul și acesta este Numele Meu**” [Isaia 42:8]. Acum că ți-ai descoperit EU SUNT-ul tău, conștiința ta ca fiind Dumnezeu, **nu spune că ar fi adevărat în privința ta ceva ce nu ai spune că ar fi adevărat în privința lui Dumnezeu**, căci definindu-te pe tine, Îl definești pe Dumnezeu. Acela care ești tu conștient a fi este cel cu care L-ai numit pe Dumnezeu. Dumnezeu și omul sunt una. Tu și cu Tatăl sunteți una [Ioan 10:30].

Conștiința ta neschimbătoare, sau EU SUNT, și ceea ce ești tu conștient a fi sunteți una. Creatorul și concepția sunt una. Dacă propria ta concepție despre tine este inferioară concepției pe care o susții ca fiind adevărată în privința lui Dumnezeu, **L-ai tâlhărit pe Dumnezeu**, Tatăl [vezi Filipeni 2:6], fiindcă tu (Fiul sau concepția) porți mărturie Tatălui sau Creatorului. **Nu lua Numele magic al lui Dumnezeu, EU SUNT, în deșert, căci nu vei fi găsit fără de vină**; trebuie să exprimi tot ceea ce te afirmi a fi. Numește-L pe Dumnezeu definindu-te conștient pe tine însuși drept cel mai înalt ideal al tău.

Capitolul 2

NUMELE LUI DUMNEZEU

Nu se poate repeta de suficient de multe ori că una și singura realitate este conștiința, căci acesta este adevărul care-l face liber pe om. Aceasta este fundația pe care se sprijină întreaga structură a literaturii biblice. Poveștile Bibliei sunt toate revelații mistice scrise în simbolism oriental ce descoperă celui intuitiv secretul creației și formula eliberării. Biblia este încercarea omului de a exprima în cuvinte cauza și modalitatea creației. Omul a descoperit că propria lui conștiință era cauza, ori creatorul lumii sale, așa că s-a apucat să spună povestea creației într-o serie de povești simbolice cunoscute nouă astăzi drept Biblie.

Pentru a înțelege această măreață carte îți trebuie puțină inteligență și **multă intuiție** – suficientă inteligență pentru a-ți permite să citești cartea și intuiție pentru a o interpreta și înțelege ceea ce citești. Ai putea întreba de ce Biblia a fost scrisă în limbaj simbolic. De ce nu a fost scrisă într-un stil clar, simplu, pentru ca toți cei care o citesc să o înțeleagă. La aceste întrebări răspund că **toți oamenii vorbesc într-un limbaj simbolic pentru partea de lume care diferă de a lor**.

Limbajul occidental este clar pentru noi, aici în Occident, dar este simbolic din punctul de vedere al Orientului, și invers. Un astfel de exemplu poate fi aflat în îndemnul orientalului, „Și de te smintește mâna ta, tai-o” [Marcu 9:43]. El vorbește despre *mână*, nu mâna corpului, ci despre orice formă de expresie, și astfel te avertizează să respingi acea expresie din lumea ta care te deranjează. În același timp, omul din Occident ar produce confuzie fără să vrea omului din Orient spunându-i, „Banca asta-i pe butuci” [„pe jantă”, „pe bolovani”, prin extensie, „pe stâncă” în l. engleză în original], fiindcă expresia „pe bolovani” este echivalentă pentru apusean cu o situație falimentară, pe când celui din Răsărit îi desemnează un simbol al credinței și securității. „De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le îndeplinește asemenea-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe stâncă. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă” [Matei 7:24,25]. Pentru a înțelege cu adevărat mesajul Bibliei, trebuie să ai în vedere că a fost scrisă de mintea orientală și, prin urmare, nu poate fi luată literal de către cei din Apus. Biologic vorbind, nu e nicio diferență între Răsărit și Occident. Iubirea și ura sunt aceleași; foamea și setea sunt aceleași; ambiția și dorința sunt aceleași; dar tehnica de exprimare este colosal diferită.

Primul lucru pe care trebuie să-l descoperi de va fi să dezlegi secretul Bibliei este înțelesul numelui simbolic al Creatorului Care este cunoscut tuturor sub Numele de *Iehova*. Acest cuvânt este compus din patru litere ebraice – **IOD HE VAV HE**. Întregul secret al creației este ascuns înlăuntrul acestui Nume.

Prima literă, **IOD**, reprezintă starea absolută, ori conștiința neschimbătoare; simțul de conștiință nedefinită; acea înglobare care izvorăște toată creația, sau stările schimbătoare. În terminologia de azi, **IOD** este **EU SUNT**, sau conștiința neschimbătoare.

Cea de-a doua literă, **HE**, reprezintă Fiul Cel Unul născut, o dorință, o stare imaginară. Simbolizează o idee; o stare subiectivă definită sau o imagine mentală lămurită.

Cea de-a treia literă, **VAV**, simbolizează **actul de unire sau îmbinare dintre creator (IOD), conștiința dornică, și concepție (HE), starea dorită, astfel încât creatorul și concepția devin una**. Stabilind o stare mentală, definindu-te conștient drept starea dorită, imprimând în tine faptul că ești acum ceea ce ai imaginat sau conceput ca obiectiv al tău – iată funcția lui **VAV**. Prinde în cuie sau unește conștiința dornică de lucrul dorit. Procesul de lipire sau unire este realizat subiectiv prin simțirea realității a ceea ce încă nu s-a concretizat.

Cea de-a patra literă, **HE**, reprezintă concretizarea înțelegerii subiective. **IOD HE VAV** face omul sau lumea manifestată (**HE**) după chipul și asemănarea Sa, a stării conștiente subiective. Deci **funcția ultimului HE** este de a aduce mărturie obiectivă stării subiective **IOD HE VAV**. Conștiința schimbătoare se concretizează pe sine continuu pe ecranul spațiului. Lumea este chipul și asemănarea stării conștiente subiective care a creat-o. Lumea vizibilă în sine nu poate face nimic; ea este numai consemnare a creatorului său, starea subiectivă. Este Fiul văzut (**HE**) purtând mărturie Tatălui, Fiului și Mamei nevăzuți – **IOD HE VAV – o Sfântă Trinitate ce poate fi văzută numai atunci când se întrupează ca om**.

Conștiința ta neschimbătoare (**IOD**) este **EU SUNT**-ul tău care vizualizează sau imaginează o stare dezirabilă (**HE**) și apoi devine conștient că este acea stare imaginată simțindu-se și crezându-se a fi starea imaginată. Unirea conștientă dintre tine, cel care dorești, și ceea ce dorești să fii se produce prin **VAV**, sau capacitatea ta de a simți și a crede. **A crede e pur și simplu a trăi cu sentimentul de a fi în realitate starea imaginată** – a-ți asuma conștiința de a fi starea dorită. Starea subiectivă simbolizată prin **IOD HE VAV** se concretizează astfel ca **HE**, completând prin aceasta misterul Numelui și naturii Creatorului, **IOD HE VAV HE** (Iehova). **IOD** înseamnă a fi conștient; **HE** înseamnă a fi conștient de ceva; **VAV** înseamnă a fi conștient ca, sau a fi conștient de a fi ceea de care erai numai conștient. Al doilea **HE** este lumea ta concretizată vizibil și care este făcută după chipul și asemănarea lui **IOD HE VAV**, sau ceea de care ești conștient a fi.

„Și a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră”” [Facerea 1:26]. Și a zis **IOD HE VAV**, să facem întruparea concretă (pe **HE**) după chipul nostru, chipul stării subiective. Lumea este asemănarea concretă a stării conștiente subiective în care persistă conștiința. Înțelegerea faptului că una și singura realitate este conștiința reprezintă temelia Bibliei. **Poveștile biblice sunt încercări atât de a dezvălui în limbaj simbolic secretul creației cât și de a arăta omului formula de eliberare de toate creațiile sale**. Acesta este adevăratul înțeles al Numelui lui Iehova, Nume prin care toate lucrurile s-au făcut și fără de Care nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut [Ioan 1:3].

Mai întâi, ești conștient; apoi devii conștient de ceva; apoi devii conștient drept ceea de care erai conștient; apoi vezi concret ceea de care erai conștient a fi.

Capitolul 3

LEGEA CREAȚIEI

Să luăm una dintre poveștile din Biblie și să vedem cum au înfățișat prorocii și scriitorii din vechime povestea creației prin acest ciudat simbolism oriental. Cunoaștem cu toții povestea lui **Noe și a arcei**; cum Noe a fost ales să creeze o lume nouă după ce lumea a fost distrusă de potop.

Biblia ne spune că Noe avea trei feciori, Sem, Ham și Iafet [*Facerea 5:32, 6:10*].

Primul fiu se cheamă Sem, care înseamnă *nume*. Ham, al doilea fiu, înseamnă *cald, viu*. Cel de-al treilea se numește Iafet, tălmăcit *extensie, prelungire*. Vei observa că Noe și cei trei fii ai săi, Sem, ham și Iafet conțin aceeași formulă a creației pe care o conține numele divin **IOD HE VAV HE**. **Noe**, Tatăl, creatorul, ziditorul unei noi lumi este echivalentul lui **IOD**, sau conștiința neschimbătoare, EU SUNT. **Sem** este dorința ta; ceea de care ești conștient; ceea ce numești și definești ca obiectiv al tău, și este echivalent celei de-a doua litere din numele divin (**HE**). **Ham** este starea caldă, vie a simțirii, care unește sau îmbină conștiința dornică și lucrul dorit, fiind astfel echivalentul celei de-a treia litere din numele divin, **VAV**. Ultimul fiu, **Iafet**, înseamnă extensie și este starea extinsă sau concretizată ce aduce mărturie stării subiective, fiind echivalentă ultimei litere din numele divin, **HE**.

Tu ești **Noe, cunoscătorul**, creatorul. Primul lucru căruia îi dai naștere este o idee, un impuls, o dorință, Cuvântul sau cel dintâi născut Fiu, **Sem (nume)**. Cel de-al doilea tău fiu, **Ham (cald, viu)**, este **secretul SIMȚIRII, al trăirii lăuntrice** prin care te unești cu dorința ta în mod subiectiv, astfel încât tu, **conștiința doritoare**, devine conștientă a fi sau a avea lucrul dorit. Cel de-al treilea tău fiu, **Iafet**, este confirmarea, dovada vizibilă că deții secretul creației. El este starea extinsă ori concretizată ce poartă mărturia stării invizibile sau subiective în care te afli.

În povestea lui Noe se consemnează că **Ham a văzut secretele Tatălui său** [*Facerea 9:22*], și din cauza descoperirii lui, **a fost făcut robul fraților săi** [*9:25*], Sem și Iafet. **Ham**, sau sentiment, **este secretul Tatălui**, EU SUNT-ul tău, căci **prin sentiment, prin trăire lăuntrică** se unește conștiința doritoare cu lucrul dorit. Uniunea conștientă sau cununia mistică este făcută posibilă numai prin sentiment. Simțirea este cea care oficiază uniunea cerească dintre Tată și Fiu, Noe și Sem, conștiință neschimbătoare și conștiință schimbătoare. Oficiind această slujbă, **simțirea servește automat lui Iafet**, starea extinsă sau exprimată, căci nu poate fi expresie concretizată până ce nu este mai întâi o impresie subiectivă. A simți prezența lucrului dorit, a realiza subiectiv o stare imprimând-o asupra ta, prin simțire, prin trăirea lăuntrică a stării conștiente definite – acesta este secretul creației.

Lumea ta concretă actuală este Iafet, care a fost făcut vizibil de către Ham. Așadar Ham le servește fraților săi Sem și Iafet, căci fără trăirea lăuntrică simbolizată prin Ham, ideea ori lucrul dorite (Sem) nu ar putea fi făcute palpabile drept Iafet.

Abilitatea de a simți nevăzutul, abilitatea de a realiza, de a face reală o stare subiectivă precisă prin simțul trăirii interioare este **secretul creației**, secretul prin care Cuvântul sau dorința nevăzută devin vizibile – se fac trup [*Ioan 1:14*]. „**Dumnezeu [...] cheamă la ființă cele ce încă nu sunt** [*ca și când ar fi*”, *Romani 4:17*]. Conștiința cheamă la ființă lucruri care nu se văd ca și când s-ar vedea, și face asta mai întâi definindu-se pe sine drept ceea ce dorește să exprime și apoi rămânând în lăuntrul stării definite până ce invizibilul devine vizibil. Iată deci funcționarea perfectă a legii potrivit poveștii lui Noe. Chiar în acest moment ești conștient de a fi. Această conștiință, această cunoaștere că ești, este Noe, creatorul.

Acum, cu identitatea lui Noe stabilită drept propria ta conștiință de a fi, numește ceva ce ți-ar plăcea să ai sau să exprimi; definește un obiectiv oarecare (Sem), și cu dorința ta precis definită, închide-ți ochii și simte că ai sau

că exprimi acel lucru. Nu pune în discuție felul în care se va produce; pur și simplu simte că îl ai deja. Asumă-ți atitudinea mentală care ar fi a ta dacă ai fi deja în posesia lui, astfel încât să simți că s-a rezolvat.

Simțirea – trăirea lăuntrică este secretul creației.

Fii înțelept precum Ham și fă „descoperirea”, ca să ai și tu bucuria de a-ți servi frații Sem și Iafet; bucuria de a face Cuvântul ori Numele trup.

Capitolul 4

SECRETUL TRĂIRII LĂUNTRICE

Secretul trăirii lăuntrice, ori chemarea nevăzutului în stări vizibile, este frumos înfățișat în povestea lui **Isac binecuvântându-și pe cel de-al doilea fiu, Iacov, din credința, bazată exclusiv pe simțire**, că își binecuvânta pe cel dintâi fiu, pe Isav [*Facerea 27:1-35*]. Se consemnează că Isac, deja bătrân și orb, simțind că i se apropia sfârșitul și dorind să-i dea binecuvântarea celui dintâi născut al său, Isav, înainte de a muri, îl trimite pe Isav să-i aducă vânat dulce, făgăduindu-i că la întoarcere, acesta va primi binecuvântarea tatălui său.

Dar Iacov, cel care dorea dreptul de întâi născut, sau dreptul de a se naște prin binecuvântarea tatălui său, aude povestea cu vânatul și făgăduința pe care i-o făcuse tatăl lui fratelui său Isav. Și, pe când Isav era la vânatoare, Iacov ucide doi iezi din turma tatălui său și se înfășoară cu pieile acestora.

Punându-și pieile pe trupul lui lipsit de păr pentru a lăsa impresia că era de fapt fratele său cel păros și aspru Isav, Iacov aduce iezi gâtiți orbului său tată Isac. Și Isac, depinzând numai de simțul său tactil, îl confundă pe cel de-al doilea său fiu Iacov drept cel dintâi născut și rostește binecuvântarea. Întors de la vânatoare, Isav află că fratele său cel cu pielea fină, Iacov, i-a luat locul, așa că cere tatălui său dreptate; dar Isac răspunde și spune, „A venit fratele tău cu înșelăciune și a luat binecuvântarea ta [*27:35*]. Iată, stăpân l-am făcut peste tine și pe toți frații lui i-am făcut lui robii” [*27:37*].

O minimă decență ar trebui să spună omului că această poveste nu poate fi luată literal. Trebuie să fie un mesaj adresat omului ascuns pe undeva în această faptă perfidă și vrednică de dispreț a lui Iacov! Mesajul ascuns și formula succesului ce au fost îngropate în această poveste s-au dezvăluit scriitorului ei în felul următor. **Isac, tatăl cel orb, este conștiința ta; conștiința ta de a fi.**

Isav, fiul cel păros, este **lumea ta concretă actuală** – dur, aspru percepută; momentul actual; mediul actual; concepția ta de sine actuală; pe scurt, lumea pe care o știi prin intermediul simțurilor tale obiective. **Iacov**, flăcăul cu pielea fină, al doilea fiu, **este dorința ori starea ta subiectivă, o idee încă neîntrupată, o stare subiectivă care este percepută și simțită dar nu este cunoscută sau văzută obiectiv, concret; un punct în timp și spațiu separat de cel actual.** Pe scurt, Iacov este obiectivul tău definit, precis. Iacov cel neted la atingere – sau starea subiectivă **ce caută întrupare sau dreptul din naștere** – atunci când e atins sau binecuvântat cum trebuie de către tatăl său (când e simțit conștient și stabilit ca real), devine concret; și făcând asta, îl înlocuiește pe Isav cel păros, sau fosta stare concretă. Două lucruri nu pot ocupa un loc dat într-unul și același timp, deci făcându-se vizibil nevăzutul, fosta stare vizibilă dispare.

Conștiința ta este cauza lumii tale. **Starea conștientă în care te menții determină felul lumii în care trăiești.** Conceptul tău actual despre tine este acum concretizat drept mediu al tău, iar această stare este simbolizată prin **Isav, cel perceput ca aspru, primul fiu.** Ceea ce ai vrea să fii sau să ai este simbolizat prin **cel de-al doilea**

fiu, Iacov, cel fin la atingere, care nu este încă văzut dar este simțit subiectiv și își va înlocui fratele, pe Isav, lumea ta actuală, dacă va fi atins așa cum trebuie.

Ține mereu în minte faptul că Isac, tatăl acestor doi fii, sau stări, este **orb**. El nu-și vede fiul cu pielea fină, Iacov; el numai îl simte. Și prin această simțire **el chiar crede că Iacov, cel subiectiv, este Isav, cel adevărat, concret**. Tu nu-ți vezi dorința obiectiv; tu o simți pur și simplu (o trăiești lăuntric) subiectiv. **Nu băjbâi pe-afară, prin spațiu, după o stare dorită**. Precum Isac, **stai neclintit și-ți trimiți cel dintâi fiu la vânătoare luându-ți atenția dinspre lumea ta concretă. Apoi, în absența celui dintâi fiu al tău, Isav, îți inviți starea dorită, pe cel de-al doilea fiu, Iacov, să se apropie ca să-l simți, să-l atingi. „Apropie-te să te pipăi, fiul meu” [27:21]**. Mai întâi, ești conștient de ea în mediul tău imediat; apoi o tragi tot mai aproape, până ce o simți și o trăiești lăuntric încât îți devine reală și firească.

„Dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri” [Matei 18:19]. **Cei doi se învoiesc prin intermediul simțului**; iar învoiala se concretizează, devine reală. Cei doi care se învoiesc sunt Isac și Iacov – tu și ceea ce dorești; iar învoiala se face exclusiv prin intermediul simțirii. Isav simbolizează **lumea ta concretă actuală**, fie că e una plăcută sau nu. Iacov simbolizează orice și fiecare dorință a inimii tale. Isac simbolizează adevărul tău sine – cu ochii închiși la lumea ta actuală – simțind, trăind lăuntric faptul că ești sau că ai ceea ce dorești să fii sau să ai. Secretul lui Isac – starea trăirii interioare – este pur și simplu actul de separare mentală a ceea ce simți efectiv (starea ta fizică actuală) de ceea ce simți interior (ceea ce ai vrea să fii). Cu simțurile obiective închise ermetic, Isac a făcut, și tu poți face exact același lucru, ca ceea ce a simțit interior (starea subiectivă) să-i pară real, sau cunoscut în exterior, căci credința este cunoaștere.

Să cunoști legea expresiei de sine, legea prin care nevăzutul se face văzut, nu e suficient. Ea trebuie aplicată; și iată metoda de aplicare.

Mai întâi: trimite-ți primul fiu Isav – lumea ta concretă actuală sau problema – la vânătoare. Asta se realizează pur și simplu închizându-ți ochii și luându-ți atenția de la limitările concrete. Pe măsură ce simțurile tale sunt retrase dinspre lumea concretă, aceasta dispare din conștiință, sau pleacă la vânătoare.

Apoi: cu ochii încă închiși și atenția luată dinspre lumea din jurul tău, fixează conștient un timp și un loc firești pentru realizarea dorinței tale.

Cu simțurile tale obiective închise în privința mediului tău actual, poți simți și „atinge” realitatea oricărui punct în timp și spațiu, căci ambele sunt psihologice și pot fi create la dorință. Este extrem de important ca natura spațio-temporală a lui Iacov, adică timpul și locul firești pentru realizarea dorinței tale să fie mai întâi fixate în conștiință. Dacă duminică e ziua în care lucrul dorit va fi să se realizeze, atunci duminica aceea trebuie acum fixată în conștiință. Începe să simți pur și simplu că este duminică, până ce liniștea și naturațea unei zile de duminică sunt stabilite conștient. Ai asocieri precise cu zilele, săptămânile, lunile și anotimpurile anului. Ai spus iar și iar, „Hei, azi parcă-i duminică” sau „luni” sau „sâmbătă”. Sau parcă-i primăvara, ori vara, ori toamna, ori iarna. Asta ar trebui să te convingă de faptul că ai impresii clare și conștiente pe care le asociezi cu zilele, săptămânile și anotimpurile anului. Atunci, grație acestor asocieri, poți alege orice timp dorit și, amintindu-ți impresia conștientă asociată cu un astfel de timp, poți face o realitate subiectivă a acelei vremi acum.

Fă la fel cu spațiul. Dacă încăperea în care te afli nu este cea în care s-ar afla sau s-ar petrece în mod firesc lucrul dorit, simte-te ca fiind în încăperea sau în locul unde se va produce în mod firesc. Fixează conștient această impresie spațio-temporală înainte de a începe să simți și „să atingi” apropierea, realitatea și posesia lucrului dorit. Nu contează dacă locul dorit ar fi la zece mii de kilometri depărtare sau numai la doi pași, trebuie să-ți fixezi în conștiință faptul că exact acolo unde te afli este locul dorit. **Nu faci o călătorie mentală**; faci spațiul să se năruiască. Stai liniștit chiar unde ești și faci din „acolo” „aici”. Închide-ți ochii și simte că exact locul unde te afli este locul dorit; simte și

„atinge” realitatea acestuia până ce ești impregnat conștient cu acest lucru, căci cunoașterea de către tine a acestui fapt este bazată exclusiv pe simțul tău subiectiv.

Al treilea pas: în absența lui Isav (problema) și cu plasarea spațio-temporală stabilită, îl inviți pe Iacov (soluția) să vină și să-i umple locul – să vină și să-și înlocuiască fratele. În imaginația ta, vezi lucrul dorit. Dacă nu-l poți vizualiza, simte-i esența; contemplează-l. Apoi trage-l mental către tine. „Apropie-te să te pipăi, fiul meu”. Simte-i apropierea; simte-l a fi în proximitatea ta imediată; simte-i realitatea și consistența; simte-l și vezi-l situat în mod firesc în încăperea în care te afli; simte adevăratul fior al realizării, bucuria posesiunii.

Acum deschide-ți ochii. Asta te va aduce înapoi la lumea concretă – lumea simțită dur, aspru. Părosul tău fiu Isav s-a întors de la vânat și prin însăși prezența lui îți spune că ai fost trădat de fiul tău cu pielea fină, Iacov, cel simțit subiectiv, psihologic. Dar, precum Isac, a cărui încredere era bazată pe cunoașterea acestei legi imuabile, și tu vei spune – „Iată, stăpân l-am făcut peste tine și pe toți frații lui i-am făcut lui robi”.

Adică, deși problemele tale par a fi pecetluite și reale, tu ai simțit starea psihologică subiectivă ca fiind reală până-n punctul în care te-ai înfiorat de-a dreptul de realitatea acesteia; ai experimentat secretul creației, căci ai simțit realitatea faptului subiectiv. Ai fixat o stare psihologică definită care, în ciuda a toată opoziția sau a oricărui precedent, se va concretiza pe sine, împlinind prin asta numele lui Iacov – „înlocuitorul”.

Iată câteva exemple practice ale acestei piese.

Mai întâi: binecuvântarea, sau aducerea în realitate a unui lucru. Șezi în camera ta de zi și stabilește o piesă de mobilier, covor ori lampă pe care ți-ar plăcea să o ai în această cameră anume. Privește la spațiul din cameră unde ai pune-o, dacă ai avea-o. Închide-ți ochii și lasă ca tot ce ocupă acel spațiu al camerei să dispară. În imaginația ta, vezi acel loc ca spațiu gol – nu e absolut nimic acolo. Acum începe să umpli acest spațiu cu piesa de mobilier dorită; simte și „atinge” faptul că acum o ai în acel loc, imaginează că vezi ceea ce dorești să vezi. Continuă în această conștiență până ce simți fiorul posesiunii.

În al doilea rând: binecuvântarea sau aducerea în realitate a unui loc. Șezi acum în apartamentul tău din New York City, contemplând bucuria care ar fi a ta dacă ai fi pe un pachebot navigând de-a lungul vastului Atlantic. „Mă duc să vă gătesc loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu” [Ioan 14:2-3]. Ochii-ți sunt închiși; ai dat conștient drumul apartamentului din New York și în locul lui simți și „atingi” că ești pe un pachebot oceanic. Ești așezat pe un scaun pe punte; nu e nimic în jur decât vastul Atlantic. Fixează realitatea vasului și a oceanului astfel încât îți poți aminti din această stare ziua când stăteai în apartamentul tău din New York și visai la această zi pe mare. Amintește-ți imaginea mentală cu tine însuși stând aici în New York visând la această zi. În imaginația ta, vezi imaginea din memorie cu tine stând în trecut, acolo, departe, în apartamentul din New York. Dacă reușești să privești în urmă la apartamentul tău din New York fără să te întorci conștient acolo, atunci ai pregătit eficient realitatea acestei călătorii. Rămâi în această stare conștientă simțind realitatea vasului și a oceanului; simte bucuria acestei realizări – apoi deschide-ți ochii. „Te-ai dus și ai gătit loc”; ai fixat o stare psihologică precisă și, unde ai fost în conștiență, acolo vei fi și cu trupul.

În al treilea rând: binecuvântarea sau aducerea în realitate a unui punct în timp. Renunți conștient la ziua aceasta, luna sau anul, după caz, și îți imaginezi că acum este ziua, luna sau anul pe care dorești să le experimentezi. Trăiești launtric, percepi, simți realitatea timpului dorit imprimând asupra ta faptul că s-a împlinit de-acum. Percepând naturațea acestui timp, începi să simți fiorul de a fi realizat deplin ceea ce, înainte de a începe această călătorie psihologică în timp, doreai să experimentezi în acel timp.

Având cunoașterea puterii de a binecuvânta, poți deschide porțile oricărei închisori – închisoarea bolii sau a sărăciei sau a unei existențe monotone.

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați” [Isaia 61:1, Luca 4:18].

Capitolul 5

SABATUL

„Șase zile să lucreze, iar ziua a șaptea este zi de odihnă, închinată Domnului”

[– Ieșirea 31:15, Leviticul 23:3]

Aceste șase zile nu sunt perioadele de timp de douăzeci și patru de ore. Ele simbolizează momentul psihologic când s-a fixat o stare subiectivă precisă. Aceste șase zile de lucru sunt experiențe subiective și, prin urmare, nu pot fi măsurate prin timp sideral, căci adevăratul lucru al fixării stării psihologice definite se face în conștiință. Timpul petrecut definindu-te conștient drept ceea ce dorești să fii este măsura acestor șase zile. O schimbare de conștiință este lucrul făcut în aceste șase zile creative; o ajustare psihologică ce se măsoară nu prin timp sideral, ci prin realizarea (subiectivă) în sine. Așa cum o viață se măsoară retrospectiv nu în ani ci în conținutul acelor ani, la fel, acest interval psihologic se măsoară – nu prin timpul petrecut în pregătirea ajustării – ci prin realizarea acelui interval.

Adevăratul înțeles al celor șase zile de lucru („facerea”, „geneza”, creația) este descoperit în misterul lui VAV, care este **cea de-a șasea literă din alfabetul ebraic** și cea de-a treia în Numele Divin – IOD HE VAV HE. După cum s-a arătat mai devreme în misterul numelui lui Iehova, VAV înseamnă *a prinde în cui* sau *a uni*. Creatorul este unit cu creația sa prin simțire; iar timpul necesar pentru a fixa o trăire precisă este adevărata măsură a acestor șase zile ale creației. Separându-te mental de lumea concretă și atașându-te pe tine însuși, prin secretul simțirii stării subiective, este **funcția celei de-a șasea litere a alfabetului ebraic**, VAV, ori cele șase zile lucrătoare.

Există întotdeauna un interval între fixarea impresiunii, sau a stării subiective, și expresia exterioară a acelei stări. **Intervalul se numește sabat**. Sabatul [„sâmbăta” – *de fapt*, „duminică”, „ziua de odihnă”, *n.tr.*] este odihna mentală ce urmează fixării stării psihologice; este rezultatul celor șase zile de lucru. **„Sâmbăta a fost făcut pentru om”** [Marcu 2:27]. Această odihnă mentală care urmează unei impregnări conștiente eficiente este perioada de graviditate mentală; o perioadă al cărei scop este incubarea manifestării. Această perioadă a fost făcută pentru manifestare; nu manifestarea a fost făcută pentru ea. Automat **ții sabatul ca zi de odihnă – o perioadă de odihnă mentală – dacă reușești în realizarea celor șase zile de lucru**. Nu poate fi niciun sabat, nicio a șaptea zi, nicio perioadă de odihnă mentală până ce se încheie cele șase zile – până ce ajustarea psihologică este completă și impresiunea mentală realizată deplin.

Omul este avertizat că, de nu va ține sabatul, de nu va reuși să pătrundă în odihna dumnezeiască, el nu va căpăta făgăduința – va eșua în a-și realiza dorințele. Motivul acestui lucru e simplu și evident. Nu poate fi odihnă mentală până ce nu se va fi făcut o impresiune conștientă.

Dacă omul nu reușește să imprime asupra lui însuși faptul că are acum ceea ce până aici doar dorea să aibă, el va continua să dorească acel lucru și, prin urmare, nu va fi la odihnă mental, sau nu va fi satisfăcut. Dacă, pe de altă parte, reușește în producerea conștientă a acestei ajustări astfel încât, ieșind din perioada de tăcere sau cele șase zile de lucru subiectiv ale sale, el cunoaște, pe baza sentimentului de satisfacție, că are lucrul dorit, atunci intră automat în sabat, sau în perioada de odihnă mentală. Incubarea urmează impregnării. Omul nu mai continuă să dorească ceea ce deja a obținut. Sabatul poate fi ținut ca zi de odihnă numai după ce omul reușește în a deveni conștient că este ceea ce, înainte de a intra în tăcere, dorea doar să fie.

Sabatul este rezultatul a șase zile de muncă. Omul care cunoaște adevăratul înțeles al acestor șase zile de lucru își dă seama că respectarea unei zile a săptămânii ca zi de tăcere propriu-zisă nu înseamnă că ții sabatul. Pacea și liniștea sabatului pot fi experimentate numai când omul a reușit să devină conștient a fi ceea ce dorește să fie. Dacă nu reușește să-și facă sie însuși această impresiune conștientă, a ratat ținta; a păcătuit, căci *a păcătui* înseamnă *a rata ținta* – a eșua în a-și realiza obiectivul; o stare în care nu există pace a minții. „De n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea” [Ioan 15:22]. Dacă omului nu i s-ar fi arătat o stare ideală spre care să țințească, o stare de dorit și de obținut, el ar fi fost satisfăcut cu soarta lui în viață și nu ar fi cunoscut păcatul.

Acum că omul cunoaște că propriile sale capacități sunt infinite, cunoaște că lucrând șase zile sau făcând o ajustare psihologică își poate realiza dorințele, el nu va fi satisfăcut până ce nu-și atinge fiecare obiectiv. **Își va defini obiectivul, prin adevărata cunoaștere a acestor șase zile lucrătoare, și va începe să devină conștient de a fi acel obiectiv. Când impresiunea lui conștientă s-a produs, este urmată automat de o perioadă de odihnă mentală, o perioadă pe care misticul o numește *sabat*, un interval în care impresiunea conștientă va fi purtată ca într-un pânțec și apoi exprimată fizic. Cuvântul se va face trup.** Dar acesta nu e sfârșitul! Sabatul sau odihna, ce se va tulbura prin întruparea unei idei, va deschide mai apoi drumul altor șase zile de lucru, pe măsură ce omul definește alt obiectiv și începe din nou actul de a se defini pe sine drept ceea ce dorește să fie.

Omul a fost stârnit din somnul său prin intermediul unei dorințe, și nu poate găsi liniște până ce nu-și realizează dorința. Dar înainte de a putea intra în odihna Domnului, sau să țină sabatul, înainte de a putea umbla fără teamă și în pace, el trebuie să devină un trăgător de elită și să învețe secretul de a atinge ținta, ori de a lucra șase zile – secretul prin care el renunță la starea obiectivă și se ajustează celei subiective.

Acest secret a fost revelat în numele divin Iehova, iar apoi în povestea lui Isac binecuvântându-și fiul, pe Iacov. Dacă omul va aplica formula așa cum e ea revelată în aceste piese biblice, va atinge drept centrul unei ținte spirituale de fiecare dată, căci el va cunoaște că în odihna mentală sau sabat se pătrunde numai reușind în ajustarea psihologică.

Povestea crucificării dramatizează splendid aceste șase zile (perioadă psihologică) și pe cea de-a șaptea, ziua de odihnă. S-a consemnat că era obiceiul evreilor ca cineva să fie eliberat din temniță la sărbătoarea Paștilor și că li se dăduse de ales între a fi eliberat fie Baraba, tâlharul, fie Iisus, Mântuitorul. Iar ei au strigat, „Eliberează-l pe Baraba” [Ioan 18:40]. Așadar Baraba a fost făcut slobod iar Iisus a fost crucificat.

Se consemnează mai departe că Iisus Mântuitorul a fost crucificat **în cea de-a șasea zi**, înmormântat sau îngropat **în cea de-a șaptea**, iar Învierea s-a produs **în prima zi**. Mântuitorul în cazul tău este ceea ce te-ar mântui de ceea ce nu ești conștient a fi, pe când Baraba tâlharul este concepția ta de sine actuală care te jefuiește de ceea ce ai vrea să fii. Definindu-ți Mântuitorul, definești *ceea ce* te-ar mântui și nu *cum* ai fi mântuit. Mântuitorul sau dorința ta are căi de care tu nu știi; căile Sale sunt de necuprins [Romani 11:33]. Fiecare problemă își descoperă propria ei soluție. Dacă ai fi întemnițat, ai dori automat libertate. Libertatea, atunci, este lucrul care te-ar salva – te-ar mântui. Este mântuitorul tău.

Descoperindu-ți Mântuitorul, pasul următor în această măreață piesă este să-l eliberezi pe Baraba, tâlharul – conceptul tău de sine actual – și să-ți crucifici Mântuitorul, sau să-ți fixezi conștienta de a fi ori de a avea ceea ce te-ar mântui. Baraba reprezintă problema ta actuală. Mântuitorul tău este ceea ce te-ar elibera de această problemă. Îl eliberezi pe Baraba luându-ți atenția dinspre problema ta – dinspre simțul limitării – căci te jefuiește de libertatea pe care o cauți. Și îți crucifici Mântuitorul fixând o stare psihologică definită, simțind că ești eliberat de limitarea trecutului. **Negî evidența simțurilor tale și începi să simți subiectiv bucuria de a fi liber. Simți această stare de libertate ca fiind atât de reală, încât și tu vei striga, „Sunt liber!” – „Săvârșitu-s-a”** [Ioan 19:30]. Fixarea acestei stări subiective – crucificarea – are loc în cea de-a șasea zi. Înainte ca soarele să apună în această zi, trebuie să-ți fi încheiat fixarea prin simțire: „Așa este” – „Săvârșitu-s-a”.

Cunoașterea subiectivă este urmată de *sabat*, sau odihnă mentală. Vei fi precum unul îngropat sau înmormântat, căci vei cunoaște că și de-ar părea piedicile cât munții, și de-ar părea zidurile de netrecut, Mântuitorul tău crucificat și îngropat (fixarea ta subiectivă actuală) va învia. Ținând sabatul, o perioadă de odihnă mentală, asumând atitudinea minții care ar fi a ta dacă ai exprima deja vizibil această libertate, vei primi făgăduința Domnului, căci Cuvântul se va face trup – fixarea subiectivă se va întrupa pe sine.

„Și S-a odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea de toate lucrurile Sale” [Evrei 4:4]. Conștiința ta este Dumnezeu odihnindu-se în cunoașterea că „E bine” – „Săvârșitu-s-a”. Iar simțurile tale obiective îți vor confirma că așa e, căci ziua ți-o va arăta deslușit.

Capitolul 6

TĂMĂDUIRE

Formula de vindecare a leprei, așa cum e ea revelată în capitolul paisprezece din Leviticul, este cel mai clarificatoare atunci când e privită prin ochii misticului. **Această formulă poate fi prescrisă ca tratament sigur al oricărei boli din lumea omului, fie fizică, mentală, financiară, socială, morală – orice. Nu contează natura bolii sau durata acesteia, căci formula poate fi aplicată cu succes oricărui dintre ele și tuturor.**

Iată formula așa cum e ea consemnată în cartea Leviticului. „Va porunci preotul să se ia pentru cel curățit două păsări vii, curate... după aceea preotul va porunci să se junghie una din păsări... va lua apoi pasărea cea vie [...] și o va muia pe aceasta în sângele păsării junghiate [...] și] va stropi de șapte ori pe cel ce se curăță de lepră și va fi curat; apoi va da drumul păsării celei vii în câmp... și va fi curat” [14:4-8]. O aplicare literală a acestei povești ar fi prostească și neproductivă, dar pe de altă parte, o aplicare psihologică a formulei este înțeleaptă și profitabilă.

O pasăre este un simbol al unei idei. Despre orice om care are o problemă sau care dorește să exprime ceva diferit de ceea ce exprimă acum se poate spune că are două păsări. Aceste două păsări sau concepții pot fi definite după cum urmează: prima pasăre este concepția de sine actuală concretizată; este descrierea pe care ai oferi-o dacă ți s-ar cere să te definești pe tine însuși – condiția ta fizică, venitul, obligațiile, naționalitatea, familia, rasa și așa mai departe. Răspunsul tău sincer la aceste întrebări ar fi în mod necesar bazat exclusiv pe evidența simțurilor tale și nu pe vreun soi de idealism sau utopie. Această concepție reală despre tine (bazată în întregime pe evidența simțurilor tale) definește prima pasăre. Cea de-a doua pasăre este definită prin răspunsul pe care ai vrea să-l poți da la aceste întrebări de auto-definire. Pe scurt, aceste două păsări pot fi definite drept ceea ce ești conștient a fi și ceea ce dorești să fii.

O altă definiție a celor două păsări ar fi, prima – problema ta curentă, indiferent de natura ei, iar a doua – soluția la acea problemă. De exemplu, dacă ai fi bolnav, sănătatea ar fi soluția. Dacă ai fi îngropat în datorii, eliberarea de datorii ar fi soluția. Dacă ai fi flămând, hrana ar fi soluția. După cum ai observat, *cum*-ul, modul de realizare a soluției, nu este luat în considerare. Numai problema și soluția sunt luate în considerare. **Fiecare problemă își revelează propria ei soluție. Pentru boală, este sănătatea; pentru sărăcie, este bogăția; pentru slăbiciune este tăria, pentru detenție este libertatea.**

Aceste două stări deci, problema ta și soluția acesteia, sunt cele două păsări pe care le aduci preotului. Tu ești preotul care oficiază acum scena de tămăduire a omului de lepră – tu și problema ta. Tu ești preotul; și cu formula pentru tămăduirea de lepră te eliberezi acum de problema ta.

Mai întâi: ia una dintre păsări (problema ta) și ucide-o secătuiind-o de sânge. Sângele este conștiința omului. „Și a făcut dintr-un sânge tot neamul omenesc, ca să locuiască peste toată fața pământului” [Fapte 17:26]. Conștiința ta este una și singura realitate care animă și face real ceea ce ești tu conștient a fi. Deci luându-ți atenția de la problemă

este echivalent cu jungierea păsării. Conștiința ta e acel singur sânge care face toate stările realității vii. **Îndepărtându-ți atenția dinspre orice stare dată, ai secătuit acea stare de energie vitală, de sânge.** Ucizi sau elimini prima pasăre (problema ta) îndepărtându-ți atenția de ea. În acest sânge (conștiința ta) îți moi pasărea vie (soluția), ori ceea ce până acum doreai să fii sau să ai. Faci asta eliberându-te acum, pentru a fi starea dorită.

Înmuierea păsării celei vii în sângele păsării care a fost ucisă este similară binecuvântării lui Iacov de către orbul său tată Isac. **După cum știi de-acum, Isac cel orb nu-și putea vedea lumea concretă, fiul său Isav. Și tu ești orb în fața problemei tale – prima pasăre – căci ți-ai îndepărtat atenția de la ea și prin urmare nu o vezi. Atenția ta (sângele) este îndreptată acum asupra celei de-a doua păsări (starea subiectivă), și percepi, simți realitatea acesteia.**

De șapte ori, ți se spune, udă pe cel care trebuie să fie curățat. Asta înseamnă că trebuie să stăruiești lăuntric în această nouă concepție până ce intri în cea de-a șaptea zi (sabatul); până ce mintea este neclintită ori fixată în credința că ești sau ai în realitate ceea ce dorești să fii sau să ai. La cea de-a șaptea stropeală, ți se spune să dai drumul păsării celei vii și să declari omul curățat. Imprimând asupra ta faptul că ești ceea ce dorești să fii, te-ai stropit simbolic pe tine însuși de șapte ori; apoi ești liber ca pasărea căreia i s-a dat drumul. Și, precum pasărea trebuie să se întoarcă din zborul ei pe pământ, așa trebuie și impresiile subiective sau revendicările tale să revină în scurt timp, întrupate, în lumea ta.

Această poveste și toate celelalte povești ale Bibliei sunt piese psihologice puse în scenă în lăuntru conștiinței omului. Tu ești marele preot; tu ești „leprosul”; tu ești păsările. Conștiința ta, sau EU SUNT-ul tău, este marele preot; tu, omul cu problema, ești „leprosul”. Problema, conceptul tău de sine actual, este pasărea ce trebuie ucisă; soluția problemei, ceea ce dorești să fii, este pasărea vie căreia i se dă drumul. Interpretezi această grozavă piesă în lăuntru tău luându-ți atenția de la problema ta și îndreptându-ți-o spre ceea ce dorești să exprimi. Imprimi asupra ta faptul că ești ceea ce dorești să fii până ce mintea ta devine de neclintit în credința că „așa e”. Trăind în această atitudine fixă a minții, trăind în conștiința că ești acum ceea ce până acum doreai doar să fii, ești ca o pasăre în zbor, descătușat de limitările trecutului și te îndrepti spre întruparea dorinței tale.

Capitolul 7

DORINȚA, CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

„Așa va fi Cuvântul Meu care iese din gura Mea; el nu se întoarce către Mine fără să dea rod, ci el face voia Mea și își îndeplinește rostul lui [oriunde îl trimite, Isaia 55:11].

Dumnezeu îți vorbește prin intermediul dorințelor tale primare. Dorințele tale primare sunt cuvinte ale făgăduinței, sau prorocii ce conțin în lăuntru lor planul și puterea de expresie.

Prin dorință primară se înțelege obiectivul tău adevărat. Dorințele secundare privesc modul de realizare. Dumnezeu, EU SUNT-ul tău, îți vorbește ție, stării conștiente schimbătoare, prin dorințele tale primare. Dorințele secundare sau căile de expresie sunt secretele EU SUNT-ului tău, Tatăl atotînțelept. Tatăl tău, EU SUNT, revelează începutul și sfârșitul – „EU SUNT Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă” [Apocalipsa 1:8, 22:13] – **dar El niciodată nu dezvăluie mijlocul sau secretul căilor Sale**; asta înseamnă că începutul este revelat drept cuvânt, dorința ta primară. Sfârșitul este împlinirea – **cuvântul făcut trup**. Mijlocul sau secundarul, intermediarul (planul de îndeplinire) nu este niciodată arătat omului, ci rămâne veșnic **secretul Tatălui**.

„Și eu mărturisesc oricui ascultă cuvintele proorociei acestei cărți: De va mai adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu va trimite asupra lui pedepsele ce sunt scrise în cartea aceasta; iar de va scoate cineva din cuvintele cărții

acestei proorocii, Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieții și din cetatea sfântă și de la cele scrise în cartea aceasta” [ibidem, 22:18-19].

Cuvintele proorociei despre care se vorbește în cartea Apocalipsei [„Revelației”, n.tr.] sunt dorințele tale primare care **nu mai trebuie condiționate sau schimbate**. Omul **adaugă constant la și ia din** aceste cuvinte. Necunoscând că dorința primară conține planul și puterea de expresie, **omul își compromite și își complică mereu dorința**.

Iată o ilustrare a ceea ce face omul cuvintelor proorociei – dorințelor sale.

Omul dorește eliberare de limitările sau problemele sale. Primul lucru pe care îl face după ce-și definește obiectivul este să-l condiționeze de altceva. Începe să speculeze asupra modului în care îl va atinge. Necunoscând că lucrul dorit are un mod de expresie exclusiv al lui, el începe să-și facă planuri în privința felului în care îl va obține, **adăugând astfel** la Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă, pe de altă parte, nu are niciun plan sau concepție în privința împlinirii dorinței sale, atunci își compromite dorința modificând-o. El crede că, de se va mulțumi cu ceva mai puțin decât dorința lui primară, inițială, atunci ar putea avea șanse mai mari să o realizeze. Făcând asta, el ia de la Cuvântul lui Dumnezeu. Indivizi și națiuni în aceeași măsură încalcă această lege a dorinței primare **urzind și plănuiind realizarea ambițiilor lor; ei adaugă astfel cuvântului proorociei, sau își compromit idealurile, luând astfel de la Cuvântul lui Dumnezeu**. Rezultatele inevitabile sunt moartea și plaga [pedeapsa], sau eșecul și frustrarea făgăduite pentru astfel de încălcări.

Dumnezeu vorbește omului numai prin intermediul dorințelor lui primare. Dorințele tale primare sunt determinate de concepția ta despre tine. În sine, ele **nu sunt nici bune, nici rele**. „Știu și sunt încredințat în Domnul Iisus că nimic nu este întinat prin sine, decât numai pentru cel care gândește că e ceva întinat; pentru acela întinat este” [Romani 14:14]. Dorințele tale sunt rezultatul firesc și automat al actualei tale concepții de sine. Dumnezeu, conștiința ta neschimbătoare, este impersonal și nu ține seama de persoane [„nu este părtinitor”, Fapte 10:34, Romani 2:11]. Conștiința ta neschimbătoare, necondiționată, Dumnezeu, oferă conștiinței tale schimbătoare, condiționate, omului, prin intermediul dorințelor tale primare, ceea ce starea ta schimbătoare, condiționată (actuala ta concepție despre sine) crede că are nevoie.

Atâta vreme cât rămâi în starea ta de conștiință actuală, atâta vreme vei continua să dorești ceea ce dorești acum. **Schimbă-ți concepția despre tine și îți vei fi schimbat automat natura dorințelor tale**.

Dorințele sunt stări de conștiință ce caută întrupare. Ele sunt formate de conștiința omului și pot fi cu ușurință exprimate de omul care le-a conceput. Dorințele se exprimă atunci când omul care le-a conceput își asumă atitudinea mentală care ar fi a lui dacă stările dorite ar fi deja exprimate. Acuma, de vreme ce dorințele, indiferent de natura lor, pot fi exprimate atât de simplu prin atitudini mentale fixe, **trebuie tras un semnal de avertizare acelor care încă nu au realizat unitatea vieții și care nu cunosc adevărul fundamental că propria lor conștiință este Dumnezeu, una și singura realitate**. Acest avertisment s-a dat omului în vestita *Regulă de Aur* – „Ci toate câte voiți să vă faceți vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor” [Matei 7:12].

Ai putea dori ceva pentru tine sau ai putea dori pentru alții. Dacă dorința ta se referă la altul, **asigură-te că lucrul dorit îi este acceptabil aceluia altul**. Motivul acestui avertisment este acela că propria ta conștiință este Dumnezeu, dătătorul tuturor darurilor. Prin urmare, ceea ce simți și crezi a fi adevărat despre altul este darul pe care i l-ai dat. Darul care nu este acceptat **se întoarce la cel care l-a dat**. Fii foarte sigur deci că ți-ar plăcea să ai tu însuși darul cu pricina, căci dacă fixezi o credință înlăuntrul tău ca fiind adevărată despre altul și el nu acceptă această stare ca fiind adevărată în ceea ce-l privește, acest dar refuzat se va întrupa în lumea ta. Ascultă și acceptă întotdeauna ca fiind adevărat despre alții ceea ce ți-ai dori pentru tine. Făcând asta, zidești raiul pe pământ. „Toate câte voiți să vă faceți vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor” se bazează pe această lege.

Acceptă ca adevărate despre alții numai stări pe care le-ai accepta de bună-voie ca adevărate despre tine, ca să poți zidi constant raiul pe pământ. Raiul tău este definit prin starea de conștiință în care trăiești, stare ce e compusă din toate cele pe care le accepți ca adevărate despre tine însuși și adevărate și despre alții.

Mediul tău imediat este definit prin propria ta concepție despre tine însuși plus convingerile tale în privința altora, dar care nu au fost acceptate de către aceștia.

Concepția ta despre altul, care însă nu e și concepția lui despre sine însuși, este un dar înapoiat ție. **Sugestiile, precum propaganda, sunt bumeranguri dacă nu sunt acceptate de către cei cărora le sunt trimise.** Vezi deci că lumea ta este un dar pe care ți l-ai oferit tu singur. Natura darului este determinată de concepția ta despre tine însuși plus darurile neacceptate pe care le-ai oferit altora. Nu te îndoi în privința asta; **legea nu e părtinitoare.** Descoperă legea de auto-exprimare și trăiește după ea. Cu această înțelegere a legii, definește-ți dorința; cunoaște cu precizie ce vrei; asigură-te că e de dorit și de acceptat.

Omul înțelept și disciplinat nu vede nicio piedică în realizarea dorinței sale; el nu vede nimic de distrus. Cu o atitudine fixă a minții, el recunoaște că lucrul dorit este deja deplin exprimat, căci **el știe că o stare subiectivă fixă își are căile și mijloacele sale de exprimare pe care nimeni nu le cunoaște.** „Înainte ca ei să întrebe, Eu am răspuns” [„Și înainte de a Mă chema pe Mine, Eu le voi răspunde, și grăind ei încă, Eu îi voi fi ascultat”, *Isaia 65:24*], „Căi pe care ei nu le cunosc” [*Isaia 42:16*], „Cât sunt de nepătrunse căile Lui” [*Romani 11:33*]. **Omul nedisciplinat, pe de altă parte, vede constant piedici în împlinirea dorinței lui, și, din cauza frustrării, el formează dorințe distructive care crede cu fermitate că trebuie să fie exprimate înainte ca dorința lui primară să poată fi realizată. Când omul descoperă această lege a unicei conștiințe, el va înțelege marea înțelepciune a Regulii de Aur și va trăi astfel conform ei și își va dovedi sieși că Împărăția Cerurilor este pe pământ.**

Îți vei da seama de ce ar trebui „să faci altora ceea ce ți-ar plăcea să ți se facă”. Vei ști de ce ar trebui să trăiești după această *Regulă de Aur*, fiindcă vei descoperi că **e logic, pur și simplu, să faci asta din moment ce regula se bazează pe legea imuabilă a vieții și nu e părtinitoare.** Conștiința este una și singura realitate. Lumea și tot ce cuprinde ea sunt stări de conștiință concretizate. **Lumea ta este definită prin concepția ta despre tine însuși PLUS CONCEPȚIILE TALE DESPRE ALȚII care nu sunt și concepțiile lor despre ei.**

Povestea Paștilor [*a „ieșirii”, a „trecerii”, n.tr*] e redată pentru a te ajuta să îți întorci spatele limitărilor prezentului și să treci într-o stare mai bună și mai liberă. Sugestia de „a merge după omul ce duce un urcior cu apă” [*Marcu 14:13; Luca 22:10*] s-a dat ucenicilor pentru a-i ghida spre „ultima cină” sau „cina cea de taină” – ospățul Paștilor. Omul cu urciorul cu apă este cel de-al unsprezecelea ucenic, Simon Canaanitul, calitatea disciplinată a minții care aude numai stări demne, nobile și binevoitoare. Minte care este disciplinată pentru a auzi numai binele se ospătează din stări ale binelui și întrupează astfel binele pe pământ. De va fi să participi și tu la *cina cea de taină* – marele ospăț al *Tregerii* – atunci mergi după acest om. Asumă-ți această atitudine a minții simbolizată prin „omul cu un urcior cu apă” și vei trăi într-o lume care cu adevărat e raiul pe pământ. Ospățul *Tregerii* este secretul schimbării conștiinței tale. Îți întorci atenția de la concepția ta actuală de sine și îți asumi conștiința de a fi ceea ce vrei să fii, *trecând* prin asta de la o stare la alta. Această ispravă se izbândește cu ajutorul celor doisprezece ucenici, care sunt cele douăsprezece calități disciplinate ale minții [vezi „*Your Faith is Your Fortune*” – „*Credința ți-e avutul*” de același autor, capitolul 18].

Capitolul 8

CREDINȚA

„Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință.”

[– *Matei 17:20*]

Această credință cât grăuntele de muștar s-a dovedit a fi o *piatră de poticnire* pentru om [„încercare”, „piedică”; tradus prin „sminteală” în versiunile românești recente, *1Corinthians 1:23*]. Omul a fost învățat să creadă că un grăunte de muștar semnifică un grad redus de credință. Așa că **se întreabă în mod firesc de ce lui, om în toată firea, îi lipsește această măsură infimă de credință**, dacă numai atât de puțin i-ar garanta succesul.

„Credință”, i se spune, „este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute” [*Evrei 11:1*]. Și din nou, „Prin credință s-au întemeiat veacurile prin Cuvântul Lui Dumnezeu, de s-au făcut din nimic cele ce se văd” [*Evrei 11:3*]. Lucruri nevăzute au devenit vizibile. **Grăuntele de muștar nu este măsura unei cantități mici de credință. Din contră, este absolutul în credință.** Un grăunte de muștar este conștient a fi un grăunte de muștar și **numai un grăunte de muștar**. Nu este conștient de niciun alt grăunte de pe lume. **Este pecetluit** în convingerea că este un grăunte de muștar în același fel în care spermatozoidul pecetluit în pânțece este conștient a fi om și numai om.

Un grăunte de muștar este cu adevărat măsura credinței necesare pentru a-ți realiza fiecare obiectiv; dar, precum grăuntele de muștar, și tu trebuie să te pierzi în conștiința de a fi numai și numai lucrul dorit. Rămâi în lăuntrul acestei stări până ce izbucnește și dezvăluie revendicarea ta conștientă. Credința este simțirea sau trăirea în conștiința de a fi lucrul dorit; credința este secretul creației, VAV-ul din numele divin IOD HE VAV HE; credința este Ham, cel din familia lui Noe; credința este simțul perceptiv prin care Isac și-a binecuvântat și dat astfel viață fiului său Iacov. **Prin credință Dumnezeu (conștiința ta) cheamă la ființă cele ce încă nu sunt** [nu se văd] **și le face vii** [vizibile].

Credința e cea care îți permite să devii conștient a fi lucrul dorit; și iar, credința e cea care te pecetluiește în această stare conștientă până ce revendicarea nevăzută se coace și se exprimă pe sine, se face văzută. Credința sau trăirea lăuntrică este secretul însușirii unui lucru. Prin trăirea interioară se unește conștiința doritoare cu lucrul dorit.

Cum te-ai simți dacă ai fi deja ceea ce dorești să fii? Poartă această dispoziție ca pe o haină, poartă acest sentiment care ar fi al tău dacă ai fi deja ceea ce dorești să fii și în scurt timp vei fi pecetluit în credința că ești, într-adevăr. Apoi, fără efort, această stare nevăzută se va concretiza pe sine; invizibilul va fi făcut vizibil.

Dacă ai avea credința unui grăunte de muștar, te-ai pecetlui chiar astăzi, prin substanța magică a trăirii interioare, în conștiința de a fi ceea ce dorești să fii. Ai rămâne în această neclintire mentală sau stare de mormânt, încrezător că nu ai nevoie de nimeni pentru a-ți muta piatra [*Matei 28:2; Marcu 16:3; Luca 24:2; Ioan 20:1*], căci toți munții, pietrele și locuitorii pământului sunt ca nimic în fața ta [*Isaia 40:17, Daniel 4:32*]. Ceea ce recunoști acum ca fiind adevărat despre tine (această stare conștientă actuală) va proceda conform firii sale printre locuitorii pământului, și nimeni nu poate sta în calea mâinii sale sau să-i spună, „Ce faci tu?” [*Daniel 4:32*]. Nimeni nu poate opri această stare conștientă în care ești pecetluit din întruparea sa, nici să-i pună la îndoială dreptul de a fi.

Această stare conștientă, atunci când e pecetluită cum trebuie prin credință, este un Cuvânt al lui Dumnezeu, EU SUNT, căci omul ce șede astfel spune, „EU SUNT așa și pe dincolo”, iar Cuvântul lui Dumnezeu (starea mea de conștiință fixată) este spirit și nu se poate întoarce la mine fără să dea rod, ci trebuie să își îndeplinească rostul lui, oriunde e trimis. Cuvântul lui Dumnezeu (starea ta de conștiință) trebuie să se întrupeze pe sine, pentru ca tu să cunoști că „EU SUNT Domnul... Afară de Mine nu e Dumnezeu” [*Isaia 45:5*]. „Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi” [*Ioan 1:14*] și „Trimis-a Cuvântul Său și i-a vindecat pe ei” [*Psalom 107/106:20*].

Și tu îți poți trimite cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu, și să vindeci un prieten. E ceva anume ce ai vrea să auzi despre un prieten? Definește acest ceva ce știi că i-ar plăcea să fie sau să aibă. Acum, cu dorința ta definită așa cum se cuvine, ai un Cuvânt al lui Dumnezeu. Pentru a trimite acest Cuvânt pe calea lui, a rosti acest Cuvânt întru ființă, pur și simplu faci astfel: stai tăcut acolo unde ești și asumă-ți atitudinea mentală a ascultării; amintește-ți vocea prietenului tău; cu vocea lui familiară stabilită în conștiința ta, imaginează-ți că auzi în realitate vocea lui și că îți spune că este sau că are ceea ce voiai ca el să fie sau să aibă. Imprimă asupra conștiinței tale faptul că într-adevăr l-ai auzit și că ți-a spus ce ai vrut să auzi; simte fiorul de a fi auzit. **Apoi dă-i drumul complet.**

Acesta este **secretul misticului** de a trimite Cuvinte în expresie – de a face Cuvântul trup. Formezi înlăuntrul tău cuvântul, lucrul pe care vrei să-l auzi; apoi îl asculți și ți-l spui ție însuși. „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!” [1Samuel/1Regi 3:9,10].

Conștiința ta este Domnul vorbindu-ți prin vocea familiară a unui prieten și imprimând asupra ta ceea ce dorești să auzi. Această auto-impresiune, starea imprimată asupra ta, Cuvântul, are căi și mijloace de a se exprima pe sine pe care nu le cunoaște nimeni. Pe măsură ce reușești în producerea impresiunii, **vei fi de neclintit de către aparențe**, căci această auto-imprimare este pecetluită precum un grăunte de muștar și se va coace la vremea sa într-o expresie deplină.

Capitolul 9

BUNAVESTIRE

Folosirea vocii unui prieten pentru a-ți impregna propriul sine cu o stare dezirabilă este minunat descrisă în povestea **Concepției Imaculate**¹.

S-a consemnat că Dumnezeu a trimis un înger la Maria pentru a-i anunța nașterea Fiului Său. „Și îngerul i-a zis... iată, vei lua în pântece și vei naște Fiu... Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu Se va chema. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință.” [Luca 1:30-37]

Aceasta e povestea care s-a tot spus omenirii de-a lungul veacurilor, **dar nu i s-a spus omului că a fost scrisă despre el însuși, astfel că bietul om nu s-a putut bucura de foloasele care i-au fost menite**. Povestea descoperă metoda prin care ideea sau Cuvântul s-a făcut trup. Dumnezeu, ni se spune, a încolțit ori a procreat o idee, un Fiu, fără ajutorul altcuiva. Apoi, El a așezat ideea Lui încolțită în pântecele Mariei cu ajutorul unui înger care i-a adus Bunavestire și a impregnat-o cu acea idee.

Nu s-a mai pomenit vreodată o metodă mai simplă de impregnare a conștiinței de către ea însăși decât cea pe care o găsim în povestea Concepției Imaculate. Cele patru personaje din această piesă a creației sunt Tatăl, Fiul, Maria și îngerul. Tatăl simbolizează conștiința ta; Fiul simbolizează dorința ta; Maria simbolizează atitudinea ta receptivă a minții; îngerul simbolizează metoda folosită pentru a face impregnarea. Piesa se desfășoară în felul următor: **Tatăl procrează un Fiu fără ajutorul altcuiva**. Îți definești obiectivul – îți clarifici dorința fără ajutorul ori sugestia altuia.

Apoi Tatăl alege acel înger care e cel mai bine calificat să poarte acest mesaj sau posibilitate germinală către Maria. Alegi persoana din lumea ta care ar fi sincer fericită să fie martoră la împlinirea dorinței tale. Apoi Maria află prin înger că ea deja a conceput un Fiu fără ajutor omenesc. Îți asumi o atitudine receptivă a minții, o atitudine ascultătoare, și-ți imaginezi că auzi vocea celui pe care l-ai ales să-ți spună ce dorești să afli. Imaginează-ți că îl auzi spunându-ți că ești și că ai ceea ce dorești să fii și să ai. Rămâi în această stare receptivă până ce simți fiorul de a fi auzit vestile bune și minunate. **Apoi, precum Maria din poveste, îți vezi liniștit dar tainic de treburile tale, nespunând nimănui despre această minunată și imaculată auto-impregnare, încrezător că, la vremea potrivită, vei exprima această impresie.**

¹ Nașterea Mariei fără Păcat Originar. Totuși, Neville pare a avea în minte Conceperea Virgină a lui Iisus, n.tr.

Tatăl generează sămânța sau **posibilitatea germinală** a Fiului, dar e vorba de o impregnare eugenică²; El nu transmite spermatozoidul de la Sine spre pânțe. Îi produce nașterea prin alt mijloc. Conștiința doritoare este Tatăl generând o sămânță sau o idee. O dorință clară este sămânța perfect-formată, sau Fiul Cel Unul născut. Această sămânță este apoi dusă de la Tatăl (conștiința doritoare) la Mamă (conștiința de a fi și a avea starea dorită). Această schimbare în conștiință este realizată de înger, sau **vocea imaginară** a prietenului spunându-ți că deja ți-ai atins obiectivul.

Folosirea îngerului sau a vocii prietenului pentru a face o impresiune conștientă este cea mai scurtă, rapidă și sigură cale de auto-impregnare. Cu dorința ta definită cum se cuvine, îți asumi o atitudine de ascultare. Îți imaginezi că auzi vocea unui prieten; apoi îl faci să-ți spună (îți imaginezi că îți spune) cât ești tu de norocos și fericit că ți-ai realizat deplin dorința. În această atitudine receptivă a minții, primești mesajul unui înger; primești impresiunea că ești și că ai ceea ce dorești să fii și să ai. Fiorul emoțional de a fi auzit ceea ce dorești să auzi este momentul concepției. Este momentul când devii **auto-impregnat**, momentul când simți în mod real că ești acum sau că ai acel lucru pe care până aici doar doreai să fii sau să îl ai.

Pe măsură ce ieși din această experiență subiectivă, și tu, precum Maria din poveste, vei ști prin atitudinea ta schimbată a minții că ai conceput un Fiu; că ai fixat o stare subiectivă definită și că vei exprima sau concretiza în scurt timp această stare.

Această carte a fost scrisă pentru a-ți arăta cum să-ți atingi obiectivele. Aplică principiul exprimat aici și nici chiar toți oamenii de pe pământ laolaltă nu te vor putea opri din realizarea dorințelor tale.

² eugenie – ramură a geneticii aplicative care studiază posibilitățile de apărare și de ameliorare a zestrei genetice a speciei umane; teorie care preconizează ameliorarea calităților biologice umane prin măsuri genetice (alegerea părinților, sterilizarea celor tarați etc.), folosită uneori în scopuri rasiste.